

ΧΡΟΝΙΚΟ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ 3 (ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΑ) ΑΣΥΝΔΕΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ποιος θα μας φυλάξει από τους φύλακες?

Το Σάββατο 3 Ιουλίου μετά τη σύγκρουση φουσκωτού του λιμενικού, που μετέφερε το γ.γ Αιγαίου Δ. Χαλκιώτη και τον προϊστάμενο ΠΣΕΑ της γενικής γραμματείας Β. Τζόρβα από εκδήλωση συνάντησης φουσκωτών, με τη βάρκα του ερασιτέχνη ψαρά Άρη Κουμπά, η βάρκα του ξεβράζεται διαλυμένη στην ακτή και ο ίδιος βρίσκεται νεκρός την επόμενη. Δεν μας απασχολούν οι λεπτομέρειες του ατυχήματος ούτε μας ενδιαφέρουν οι νομικές προεκτάσεις του (άλλωστε, ποιών η δικαιοσύνη το δίκιο θα δικάσει).

Αυτό που μας απασχολεί είναι ότι από την πρώτη στιγμή φαίνεται ξεκάθαρα η προσπάθεια συγκάλυψης του γεγονότος και αποποίησης των ευθυνών τόσο από την πλευρά του λιμενικού όσο και από την πλευρά του γενικού γραμματέα καθώς η εξουσία που κατέχουν τους το επιτρέπει.

Το αρχικό ατύχημα της σύγκρουσης καταλήγει να είναι δολοφονία αφού - τόσο για την εξασφάλιση του κύρους του γ.γ. όσο και του λιμενικού - εγκαταλείφθηκε το θύμα μετά τη σύγκρουση, παραβιάζοντας ακόμη και το ναυτικό δίκαιο. Αυτό που ακολούθησε συμπληρώνει την προσπάθεια συγκάλυψης. Οι επίσημες εκδοχές από την πλευρά του λιμενικού άλλαξαν πολλές φορές τις επόμενες μέρες προκαλώντας σύγχυση και αποπροσανατολισμό. Από την αρχική άρνηση της σύγκρουσης στην μετέπειτα παραδοχή της με ένα "ακυβέρνητο" σκάφος, από την μεταφορά των ευθυνών προς το ίδιο το θύμα με την δικαιολογία της έλλειψης φωτισμού της βάρκας μέχρι την μετακύλιση του ενδιαφέροντος στο ζήτημα της σπατάλης δημόσιου χρήματος και τη δημιουργία περιπολικών - "ταξί", το γεγονός παραμένει ένα. Ένας άνθρωπος είναι νεκρός με ευθύνη των ένστολων που είναι θεωρητικά υπεύθυνοι για τη προστασία του. Δεν αποτελεί άλλωστε μεμονωμένο περιστατικό ο θάνατος με ευθύνη του λιμενικού όπως καταδεικνύουν τα αμέτρητα περιστατικά με θανάτους μεταναστών. Το λιμενικό ξεκάθαρα ως σώμα καταστολής με πλήρη милитарιστική εκπαίδευση εδώ και κάποια χρόνια με τη συμβολή της Frontex (που όλο και πληθαίνει) εφαρμόζει πρακτικές θανάτου ανενόχλητο με πειραματόζωα τους μετανάστες. Πνιγμοί, εμβολίσεις και βυθίσεις σκαφών με μετανάστες, ανακρίσεις, βασανισμοί, συγκάλυψη στοιχείων

(τύπου για όλα φταίνει οι λαθρέμποροι) είναι συνήθεις πρακτικές που καταλήγουν σε μια εξοικείωση με το θάνατο τόσο της κοινωνίας που δεν αντιδρά αλλά και των ίδιων των ιθυνόντων.

Αυτό που ξέρουμε είναι ότι το πολιτικό σύστημα δεν θα αντέξει άλλο ξεμπρόστιασμα εν όψη κρίσης και κοινωνικών αναταραχών. Είναι σίγουρο ότι θα προσπαθήσει με νύχια και με δόντια να διαστρεβλώσει την πραγματικότητα για να προλάβει τυχόν αντιδράσεις.

Η κρίση δεν έχει φτάσει απλά και σ' εμάς αλλά επηρεάζει πλέον κάθε πτυχή της καθημερινότητας μας. Ταυτόχρονα με τα νέα μέτρα που αφορούν το σύνολο των εργαζομένων αυξάνεται και η καταστολή με τον φόβο των κοινωνικών εκρήξεων. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν πως τα σώματα ασφαλείας είναι ο μόνος κλάδος που γίνονται ακόμα προσλήψεις και έχει ευνοϊκές ρυθμίσεις με το νέο ασφαλιστικό. Δεν μας κάνει επίσης εντύπωση πως κάποιοι επιλέγουν να συμπορευτούν με την καταστολή φοβούμενοι μη χάσουν τα λίγα που νομίζουν πως τους έχουν απομείνει επιλέγοντας το ρόλο του ρουφιάνου και του "αγανακτισμένου" πολίτη. Αυτοί αγανακτούν για τη «μόδα» και το βουλώνουν για τη επίθεση του λόμπι των αφεντικών της προκυμαίας που την ίδια ώρα ρίχνουν τα μεροκάματα στα 25 ευρώ. Δεν πρόκειται να πέσουμε στην παγίδα που θέλουν να στήσουν και να παίξουμε το ρόλο του αποδιοπομπαίου τράγου. Αλλά και δεν πρόκειται να κάτσουμε άπραγοι. Η επίθεση στον κόσμο της εργασίας, στο ασφαλιστικό, η αυξανόμενη καταστολή, η παρανομοποίηση των μεταναστών και η εκμετάλλευσή τους, η "νομιμοποίηση" και συγκάλυψη των κρατικών δολοφονιών δεν είναι ζητήματα που διαχωρίζονται. Οι αγώνες δεν μπορούν παρά να μπλέκονται σαν συγκοινωνούντα δοχεία. Οι απαντήσεις που επιλέγουμε να δώσουμε είναι συλλογικές και αφορούν το σύνολο της επίθεσης που δεχόμαστε. Επιλέγουμε την αλληλεγγύη και όχι τον κοινωνικό "κανιβαλισμό", τις συνελεύσεις γειτονιάς και όχι τις φασιστοεπιτροπές κατοίκων, τα σωματεία βάσης και τις γενικές απεργίες διαρκείας και όχι τον ηττημένο γραφειοκρατικό συνδικαλισμό...Μέχρι να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.

Όποιος θέλει ασφάλεια, τάξη κι ησυχία, υπάρχει στα στρατόπεδα και τα νεκροταφεία.

Παρασκευή βράδυ, αστυνομική έφοδος στα σκαλάκια στην Κουλμπάρα. Ασφ-αλήτες, ΟΠΚΕ, τροχαία, εξακριβώσεις στοιχείων, προσαγωγές στο τμήμα. Μερικές ώρες αργότερα “όλως τυχαίως” η εφημερίδα Εμπρός κυκλοφορεί με πρωτοσέλιδο “Το ιστορικό Μυτιληνιό γκέτο”, νομιμοποιώντας την επερχόμενη καταστολή. Βέβαια η εν λόγω φυλλάδα προσπαθεί εδώ και καιρό να “ανοίξει” το ζήτημα και αρχικά προωθεί τη δημιουργία “επιτροπής κατοίκων” της περιοχής. Ωστόσο και οι δύο απόπειρες συγκέντρωσης των κατοίκων πέφτουν στο κενό. Συνεχίζει ωστόσο να πατρνάρει την πάγια επιδίωξη των κυρίαρχων: τη μετατροπή της πόλης σε ένα απέραντο αστυνομοκρατούμενο νεκροταφείο. Αυτό που προβάλλεται τελικά ως πρόβλημα φαίνεται να αφήνει παγερά αδιάφορη τη γειτονιά καθώς την περίοδο που διανύουμε άλλα είναι τα πραγματικά προβλήματα.

Βαφτίζοντας ένα τμήμα της πόλης “γκέτο” ανάβει το πράσινο φως, πρώτα για την απομόνωση και έπειτα για την αποστείρωσή του. Κάποιοι από εμάς επιλέγουμε να βρισκόμαστε εκεί είτε επειδή δεν μπορούμε να πληρώσουμε το αντίτιμο ενός ποτού σε μπαρ, είτε επειδή δεν θέλουμε να κλειστούμε σε τέσσερις τοίχους, επειδή επιλέγουμε να κοινωνικοποιηθούμε με γνωστούς και αγνώστους σε ένα χώρο που ανήκει σε όλους μας εξίσου. Δεν είναι μόδα, είναι ανάγκη και επιλογή! Σίγουρα πάντως όλοι μας, “θαμώνες” ή μη της περιοχής αρνούμαστε να συμβιβαστούμε με την περιθωριοποίηση κομματιών της κοινωνίας και στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε όποιους/ες δημιουργούν ρωγμές στον καθωσπρεπισμό που επιβάλουν οι κυρίαρχες αντιλήψεις.

Την ίδια ώρα λοιπόν που κάποιοι επιχειρούν να στήσουν «επιτροπές κατοίκων» με βασικό αίτημα περισσότερη αστυνομοκρατία δεχόμαστε την μεγαλύτερη επίθεση από Κράτος και Κεφάλαιο.

Μετά την προσφυγή της χώρας στο ΔΝΤ, μετά την κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού στο δημόσιο, μετά την κατάργηση της 13ης και 14ης σύνταξης, μετά τη μείωση του βασικού μισθού, μετά την κατάργηση της διαιτησίας και των συλλογικών συμβάσεων, μετά την απελευθέρωση των απολύσεων και τη μείωση των αποζημιώσεων, μετά την αύξηση του Φ.Π.Α., μετά το πάγωμα των μισθών έρχεται το ασφαλιστικό. Αυτό που έχουν προσπαθήσει όλες οι κυβερνήσεις στο παρελθόν και λίγο ή πολύ έχουν αποτύχει έρχεται τώρα να παρουσιαστεί ως «εθνικό καθήκον» για τη διάσωση της χώρας. Κατατίθεται λοιπόν προς ψήφιση μέσα στο καλοκαίρι ένα νομοσχέδιο το οποίο αφορά όλους μας και ουσιαστικά καταργεί την κοινωνική ασφάλιση, την πλειοψηφία των Βαρέων και Ανθυγιεινών, αυξάνει για άλλη μια φορά τα όρια ηλικίας των συντάξεων και διαλύει τα ασφαλιστικά ταμεία. Τα οποία δημιουργήθηκαν μετά από αγώνες εργαζομένων και αποτελούν ουσιαστικά ενώσεις όπου το κράτος επιβλήθηκε όχι ως ιδιοκτήτης των ταμείων αλλά ως διαιτητής των κανόνων λειτουργίας. Βέβαια το μόνο που έκαναν κράτος και εργοδότες ήταν η αφαίμαξη των αποθεμάτων και έρχονται τώρα να τα παρουσιάσουν ως «προβληματικά». Από τη μία το κράτος με εκκλήσεις για εθνική συσπείρωση και πατριωτικές-αταξικές θυσίες, τη δημιουργία κλίματος τρομολαγνείας, την κατασκευή εσωτερικών εχθρών και από την άλλη ο επίσημος συνδικαλισμός με τις μονοήμερες απεργίες που λειτουργούν σαν βαλβίδες αποσυμπίεσης της συσσωρευμένης κοινωνικής οργής, καλλιεργούν την ηττοπάθεια και σπρώχνουν τον κόσμο που θέλει να αντισταθεί σε αδράνεια, η οποία ισοδυναμεί με ΤΑΞΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ. Η κρίση είναι η αναδιάρθρωση της εργασίας προς την περαιτέρω υπόταξη της στα συμφέροντα των εθνικών κρατών και του Κεφαλαίου.

Συνεπώς καλούμαστε να γίνουμε πιο “μαύροι”, πιο ελαστικοί, πιο κακοπληρωμένοι εργάτες/ριες, που θα δουλεύουν μέχρι να πεθάνουν και πλέον χωρίς σύνταξη.

Αυτό είναι ένας εκβιασμός που πρέπει να απαντηθεί συλλογικά...

